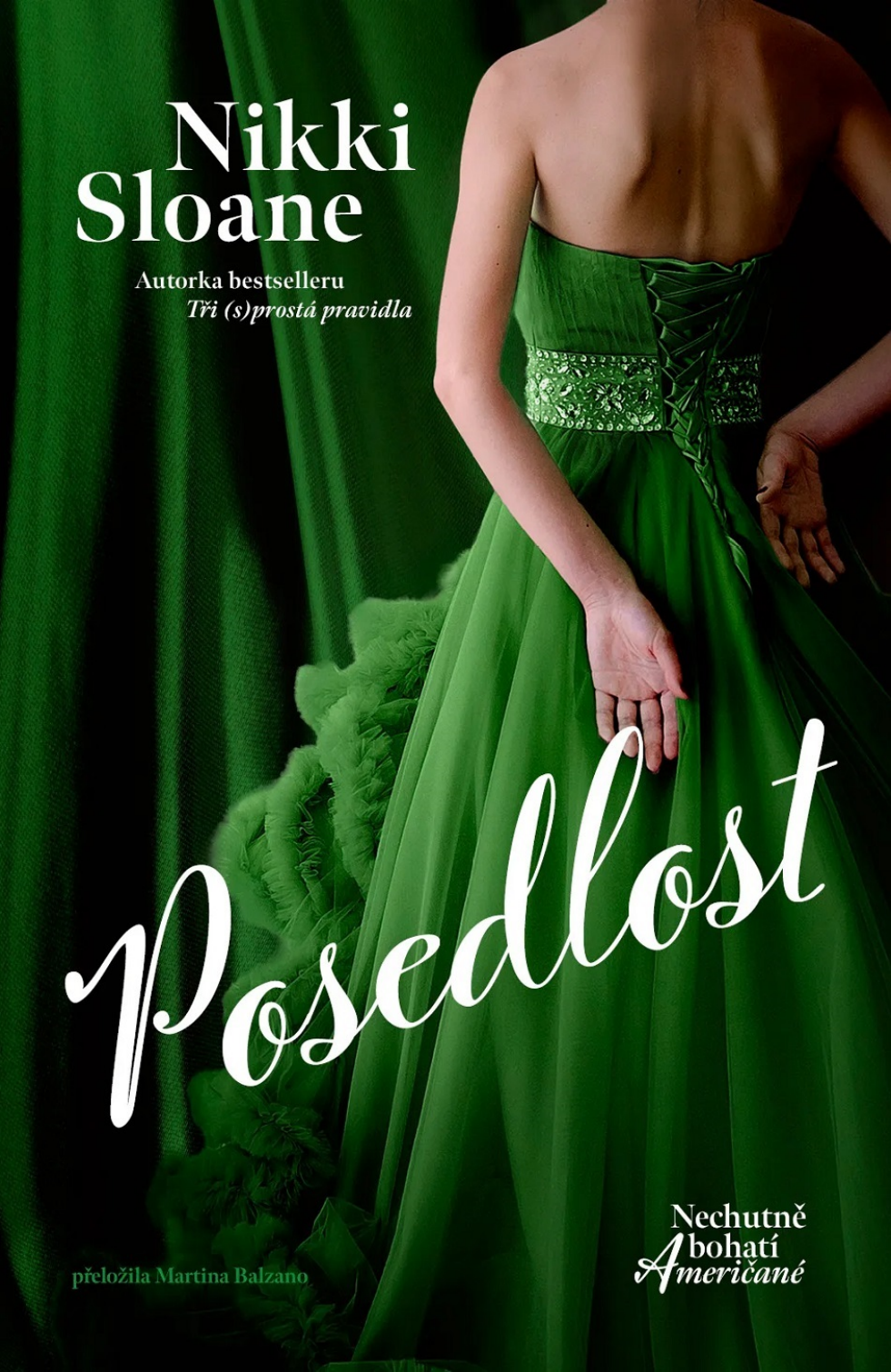
Nikki
Sloane
Autorka bestselleru
Tři (s)prostá pravidla
Posedlost
Nechutně
bohatí
Američané
přeložila Martina Balzano

Posedlost

Nikki Sloane

Posedlost

přeložila Martina Balzano

THE OBSESSION
Copyright © Nikki Sloane, 2019
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martina Balzano, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8646-6 (pdf)

Pro Nicka,
který má ty nejlepší nápady.

1

Oči Macalistera Halea byly jako tekutý dusík.

Mrazivé tak, že by mě mohly okamžitě popálit, bleskově zmrazit moji kůži, až by zbělela a vyskočily by na ní puchýře.

Zírala jsem na všemocného muže, který se nade mnou tyčil s rukama na područkách mého křesla, a s námahou jsem se nadechla. V celé knihovně ani v prostoru mezi námi nezbyl žádný vzduch. Macalister ho vysál do poslední kapky, když mě uvěznil pod svým ostřížím pohledem, kterému se nedalo uniknout.

Jeho rty se vznášely jen pár centimetrů od mých a na jeden děsivý okamžik to vypadalo, že se mě chystá políbit. Udělal by to prudce a bez ptaní, přivlastnil by si moje ústa, jako by mu patřila.

Jako bych byla jeho trofej.

Bylo to tak?

Právě mě výhodně koupil od svého syna za sto tisíc akcií. To je nejmíň deset milionů dolarů, nejspíš víc. Rozbouřené moře v mém břiše se zvedalo a vířilo. Royce tu dohodu potvrdil gentlemanským stiskem ruky. Odsouhlasil a dokončil obchodní transakci. A pak utekl z knihovny, aniž by se podíval mým směrem.

Nic ti nedlužím, řekl mi.

Možná, že měl pravdu. Jediné, co jsem cítila, byla bolest z jeho zrady, ostrá a nesnesitelná, pronikající až do morku mých kostí.

Nějaký zlý hlas v mé hlavě zasyčel, že jsem to měla tušit. Zrada byla základem mých milovaných bájí, smrtelníci v rukou bohů vždycky trpěli. Na mém prstě se leskl těžký, drahý prsten, ale moje zasnoubení s Roycem nic neznamenalo. Svatba s ním by mi přinesla jen jeho jméno, ne nesmrtelnost, kterou vládli ostatní členové jeho rodiny.

To ze mě právě udělalo terč. Pěšáka ve hře mezi otcem a synem.

Místo toho, aby Macalister sklonil ústa k mým, je roztáhl do neveselého úsměvu. „Marist, nemělo by to pro tebe být tak šokující. Všiml jsem si, že jsi praktická holka, a já tě varoval, že tě Royce při první příležitosti prodá."

Opakovala jsem to nenápadné slovo, jako by mi ho vyrazil z nitra. „Šokující?" Chtěla jsem působit silně, ale můj hlas zněl prázdně. „Takhle bych to, co se před chvílí stalo, nepopsala."

Trochu mi připomínal Dylana McDermotta. Byl temný a uhrančivý a vypadal mnohem mladší než na padesát dva. Přejel mi pohledem po tváři a zastavil se u rtů. Tentokrát bylo ale jasné, že nemyslí na líbání.

Teď byl prostě jen zvědavý, co z nich vypadne. Povytáhl obočí a zkoumavě mě pozoroval. „Aha? A jak bys to popsala?"

Jako *nesnesitelné*.

Byla jsem Ariadna, dívka, která zachránila Thesea z Minotaurova bludiště, ale teď už jsem svůj účel splnila a čeká mě jen vyhnanství a smrt na opuštěném ostrově.

Spolkla jsem knedlík v krku a přinutila se držet jazyk za zuby. Mlčela jsem a na Macalisterově tváři se mihl vítězoslavný výraz.

„Musíme probrat, co bude teď." Řekl to tak suše, jako by se chystal nadiktovat rozkazy svým zaměstnancům. „Dokud budeš žít v mém domě, podřídíš se jistým očekáváním." Nadechl se, jako by se potřeboval připravit. „Budeš uctivá a zdvořilá a bez váhání se budeš řídit všemi mými pokyny."

Srdce, které mi už teď bolestivě bilo v hrudi, se rozbušilo ještě rychleji. Řekla jsem mu, že mě nikdy nebude vlastnit, ale jemu to je jedno. Čeká, že se mu budu klanět jako všichni ostatní.

„Ne," odvětila jsem.

Byl na to připravený. Vrhl se dopředu a přinutil mě couvnout tak moc, že jsem se naklonila dozadu a opěradlo křesla se mi nepříjemně zarylo do lopatek.

„Musím ti připomínat, že máme dohodu? Jestli ji nehodláš dotáhnout do konce, nečekej, že to udělám já. Na účtu tvých rodičů sice přistály moje peníze, ale kdybych byl hlupák, nedostal bych se tam, kde jsem dnes." Sledoval mě s kamenným výrazem, lícní kosti mu ostře vystupovaly z tváře a rty měl sevřené do tenké čárky. „Nezrušil jsem zástavní právo na dům tvých rodičů."

Dům, ve kterém jsem vyrostla, patřil mé rodině po čtyři generace. Pro mou matku znamenal celý svět, a přestože by to byla strašná oběť, stálo by za to teď odejít a vymanit se z nadvlády Haleových? Co když to byla naše jediná šance na útěk? Během jediného nádechu jsem zvážila, že to raději vzdám.

Macalister to musel vyčíst z mého váhání nebo výrazu, protože se ušklíbl.

„Tvoji rodiče podepsali plnou moc pro finančního manažera. Ten může přesměrovat peníze bez jejich souhlasu, včetně těch nedávno převedených pěti milionů. Má právo nakládat s každým dolarem připsaným na jméno Northcott. O všem rozhoduje výhradně on… a je to *můj* zaměstnanec."

Z hrudníku mi unikl přiškrcený vzlyk. Macalister nám mohl všechno vzít. Tolik jsem bojovala, abych svou rodinu zachránila před finančním krachem, ale jen jsem jí tím nasadila další pouta. Dala jsem Macalisterovi volnou ruku a on toho využil, měl nás všechny v hrsti.

Proboha. V duchu jsem se hroutila. Opravdu mě vlastnil.

Snažila jsem se ovládat, ale jedné slze se přeci jen podařilo vyklouznout a pálila mě na tváři. Macalister sledoval, jak mi stéká k čelisti, a v jeho tváři se zablesklo něco znepokojivě podobného rozpakům. Byl sice nemilosrdný, ale je možné, že by měl srdce?

Ne. To určitě ne.

Nejspíš ho jen znervózňovaly emocionální výlevy.

Jeho výraz se změnil a on se nade mnou rychle vztyčil. Ulevilo se mi a konečně jsem měla prostor popadnout dech. A otřít si tu slzu.

„Rozumíš mi." Přikývl. „Dobře. Musíme probrat i další věci a jsem rád, že nebudeš marnit náš čas zbytečným soupeřením o moc. I když jsem si jistý, že je to pro tebe obtížné," řekl, „chci, abys věděla, že to dělám pro tvoje vlastní dobro. I pro Royceovo."

Šokovaně jsem na něj zírala. „Jak by to –"

„Myslím to vážně." Do očí se mu vrátil ledový pohled. „Tím pobláznění ohrožujete vaše partnerství."

Málem jsem vyprskla znechuceným, nevěřícným smíchem. Už jsem nevěděla, co nebo kdo ohrožuje můj vztah s Roycem víc. Mohl to být ten Hale, který se tyčil nade mnou, nebo ten, který mě prodal a utekl z knihovny jako zbabělec.

„Musel jsem to utnout dřív," prohlásil Macalister věcně, „než by to zašlo příliš daleko a oběma vám to ublížilo."

Pozdě.

A taky… *ale prosím tě.*

Naše pocity mu byly u prdele. Mohl se schovávat za výmluvu, že chce ochránit jméno své rodiny, ale já věděla, co za tím ve skutečnosti je. Macalister se narodil do obrovského bohatství, které se za jeho působení u kormidla Hale Banking and Holding Company ještě víc rozrostlo.

Měl tolik peněz, že si mohl koupit, co chtěl, a život téměř bez limitů a omezení ho přiměl toužit po věcech, které se koupit nedaly.

Moc.

Vliv.

Společenské postavení.

A samozřejmě nadvláda. Toužil ovládat všechno a všechny.

Vzduch mi bolestivě uvízl v plicích, takže můj hlas zněl přidušeně. „Takže to, že…" skoro jsem to ze sebe ani nedokázala dostat „že se mnou chceš mít vztah, jsi nemyslel vážně? Jenom ses snažil něco dokázat?"

Zoufale jsem se upínala k marným nadějím. Když jsme spolu ten večer po zasvěcení tančili, řekl mi, že budu jeho. Stejně jako tehdy se mu i teď mihlo v očích něco temného a na mě to působilo jako pohled na hlavu Medúzy naraženou na Athénině štítu. Zkameněla jsem.

„Royce udělal přesně to, co jsem čekal," řekl bez emocí a neodpověděl mi. „Teď jsi na řadě ty. Odevzdáš mi klíčky od auta a já nechám někoho z personálu zaparkovat tvoje porsche ve stájích."

„Cože?"

Založil si ruce na prsou, viditelně podrážděný, že jsem měla tu drzost ho vyslýchat. „Vlastní auto je výsada, kterou sis nezasloužila."

V puse se mi rozlila nechutně kyselá pachuť paniky. Nemůžu řídit, takže… „Nesmím odejít?"

Ušklíbl se. „Nedramatizuj to. Nevěznim tě tu. Když budeš potřebovat někde být, schválím to a jeden z našich řidičů tě tam odveze."

V duchu jsem si znovu přehrála jeho odpověď a zarazila se na stejném místě. *Schválím to.* Chce ovládat každý můj krok. Provázky, na které navázal svých pět milionů dolarů, se kolem mě stáhly tak pevně, že jsem nemohla dýchat.

Provrtával mě pohledem, čekal na moji reakci a já musela napnout všechny síly, abych se nezačala bránit nebo neutekla. Ztěžka jsem polkla. „Teď?“

Moje reakce – nebo spíš strnulost – ho očividně potěšila. „Ano, Marist. Teď.“

Pomalu jsem vstala ze židle a zvedla se na nejisté nohy. Aspoň jsem měla záminku vypadnout z téhle místnosti a pryč od svého nového majitele.

Svého podrazáckého snoubence jsem našla na pohovce v ložnici, kterou mi Macalister přidělil. Royce měl ruce vražené do hustých tmavých vlasů. Zvedl ke mně zastřený pohled, ale když vyskočil na nohy, jeho oči se okamžitě vyjasnily.

„Marist.“

Dostalo mě, jak znepokojeně vyslovil moje jméno.

Urputně jsem se ho snažila ignorovat a zamířila jsem ke své kabelce odložené na komodě. Roztřesenýma rukama jsem z ní vydolovala klíčky od auta, v zádech mě pálil Royceův pohled. Jako oslnivý reflektor, před kterým se nedalo utéct.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Sevřela jsem klíčky v dlani, ostrá hrana se mi zařízla do prstů a já to uvítala. Bolest mi pomáhala se nezhroutit. Až moc důrazně jsem vrátila kabelku na místo hlasitým, vzteklým bouchnutím. To byla jediná odpověď, kterou jsem mu byla ochotná dát. Bez ohlédnutí jsem vyšla z pokoje, tak jako to on udělal už tolikrát.

„Počkej chvilku. Kam jdeš?“ Jeho rychlé kroky se blížily, vyběhl za mnou na chodbu.

Vyhnula jsem se černé kočce, která právě přecházela chodbou, ale Royce se musel tak soustředit na mě, že si jí nevšiml, dokud nebylo pozdě. Ozvalo se zakopnutí následované podrážděným *mňau*.

„Zatraceně, Lucifere," zamumlal Royce. „Pořád se pleteš pod nohy."

Ďábelská kočka zpomalila Royce natolik, že mě nestačil zadržet, a já prošla dveřmi.

Macalister ani napětí v chladné knihovně se za tu chvíli, co jsem byla pryč, ani v nejmenším nezměnili. Zvedl zrak od telefonu položeného na desce stolu a začal si mě zkoumavě prohlížet. Všiml si nejprve klíčů v mé ruce, pak svého syna po mém boku, který postával ve dveřích jako nechtěný stín.

„Polož to na stůl," přikázal mi Macalister a kývl směrem ke klíčům, které jsem svírala v ruce. „Mám něco naléhavého, budeme muset pokračovat zítra."

Přistoupila jsem ke stolu a upustila na něj klíčky. S cinknutím dopadly na lesklou plochu, a přestože jsem Macalisterovi právě předala svou svobodu, udělala jsem to dobrovolně, abych jí v budoucnu získala víc. Na zbytek večera jsem byla volná a ze všeho nejvíc jsem se chtěla uklidit co nejdál od všech Haleových.

Macalister nás sledoval ostřížím zrakem, takže se Royce tvářil lhostejně, když jsem se kolem něj protáhla a vracela se zpátky do ložnice.

Stála v ní obrovská postel s absurdně hebkým povlečením nejvyšší možné gramáže, v přilehlé koupelně byla gigantická vířivka a do šatny velkorysých rozměrů se vešel dokonce i gauč. Přes všechen ten luxus jsem svůj pokoj vnímala jako vězení.

Byl ten kluk, který se táhl za mnou, taky vězeň? Nebo dozorce, který mě má ohlídat, abych dodržovala všechna pravidla jeho otce?

„Vypadni," zasyčela jsem.

Royce s odhodlaným výrazem zavrtěl hlavou. Rozhodl se nerespektovat, že potřebuju prostor. Proč by to taky dělal? Všechno už dostal.

Nenáviděla jsem ho. Ještě víc jsem ale nenáviděla to, jak mě navzdory tomu všemu pořád přitahoval. A ze všeho nejvíc jsem nenáviděla sama sebe, že jsem to dopustila. Totálně jsem propadla jeho manipulaci.

Jeho tichý hlas zněl naléhavě. „Musíme si promluvit."

„Ne." Přišlo to ode mě jako ocel omotaná ostnatým drátem. „Na to už je pozdě. Chtěla jsem si promluvit před deseti minutama, Royci, ale ty jsi mě odřízl." Přimhouřila jsem oči. „Seber si těch svých sto tisíc akcií a kup si za ně někoho, kdo si s tebou promluví."

Frustrovaně si povzdechl, rozevřel si rozepnuté sako a založil si ruce v bok. Ramena měl napjatá, čelist sevřenou a jeho strnulé držení těla připomínalo sochu. Moje odpověď se mu nelíbila.

Paráda.

„Myslím to vážně," naléhal. „Nehnu se odtud, dokud si nepromluvíme."

Opravdu byl tím rozmazleným bohatým spratkem, za kterého jsem ho loni považovala. Kriticky jsem si ho prohlížela, chtěla jsem zveličit všechny fyzické nedostatky, které bych na něm dokázala najít, a zaměřit se na ně. Měl moc velké oči. Moc výrazné lícní kosti. Nebyl to ten nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy viděla.

Mohla jsem si to vtloukat do hlavy, jak jsem chtěla, ale byla jsem bezmocná.

Royce byl pořád ten kluk, který se se mnou miloval ve vinném sklípku. Jediný člověk, který viděl moje skutečné já, o tom jsem byla přesvědčená. Nedokázala jsem se smířit s tím, že má dvě osobnosti. A jestli obě ty jeho rozdílné části byly jen lež, a on byl opravdu tím tvrdým, lhostejným mužem, který mi nic nedlužil…

Bože, nechtěla jsem to vědět. Nedokázala bych to strávit.

Nechtěl odejít z mého pokoje? Fajn. Stejně jsem se tu necítila jako doma. Klíčky od auta jsem sice odevzdala Macalisterovi, ale

pořád jsem měla nohy. Rozhodla jsem se je použít. Royce znovu zklamaně vzdychl, na chodbě mě chytil za loket a zarazil mě, ale já jsem jeho sevření setřásla a probodla ho vražedným pohledem.

„Prosím," řekl tak tiše, že skoro šeptal. Nechtěl, aby ho jeho otec slyšel. V očích měl lítost a výčitky, ale určitě to jen předstíral. „Mluv se mnou."

„Ne." Hlas se mi chvěl zlostí. „*Nic ti nedlužím*."

2

Nad mojí hlavou se valily zlověstné mraky, husté jako temný kouř, ale já jsem přicházející bouřku ignorovala, vyběhla jsem zadními dveřmi a pochodovala přes kamennou terasu. Dupala jsem po venkovním schodišti dolů na trávník, za kterým se tyčilo bludiště.

Byla jsem ztracená. Potřebovala jsem být ztracená v každém smyslu toho slova.

Růžovou zahradou prosvištěl ostrý vítr a nahrnul mi moje dlouhé tmavé vlasy do obličeje. Sice jsem je musela přebarvit z tmavě zelené na můj přírodní odstín, ale moji hadi byli pořád se mnou, schovaní pod vrstvou hnědého přelivu. Medúza mi kolovala v krvi. Až do zasvěcení spala, ale teď se hluboko v mých kostech probouzela. A zuřila.

Jakmile jsem se ocitla v úzkém průchodu mezi udržovanými stěnami stálezelených keřů, zaplavila mě tichá úleva. Kvůli bouřce už se stmívalo a venkovní osvětlení, které lemovalo cestičku, nedokázalo večerní stíny porazit. Naslepo jsem bezcílně klopýtala do útrob bludiště, pletly se mi nohy, od chodidel mi odskakovaly oblázky.

Neviděla jsem záblesk. Upozornilo mě na něj až dunění hromu. Možná že Macalister byl opravdu Zeus a musel odejít právě kvůli téhle bouřce. Trůnil na Olympu a vrhal na smrtelníky pod sebou blesky.

Kapky studeného deště mě bodaly do kůže, ale já jsem šla dál.

Nikdy předtím jsem se v bludišti zorientovat nedokázala a teď jsem po tom ani netoužila. Sotva jsem se ocitla mezi vysokými živými ploty a mramorovými sochami, všechno mimo tento labyrint přestalo existovat. Díky tomu se trhliny v mém srdci nerozšířily a nerozdělily mě na dvě části. Sem na mě bolest z Royceovy zrady nemohla.

Mraky potemněly. Lilo jako z konve, ostře a nemilosrdně. Z oblohy vyšlehl blesk a těsně po něm následoval další hrom. Jenže tentokrát to nebylo tiché dunění, ale ostrý, nenávistný rachot. Jako milionkrát zesílený zvuk facky.

Neměla bych tu být, ale kam mám sakra jít? Zpátky do domu, kde jsem nemohla nikomu věřit? Nepřipadalo v úvahu, že bych zavolala našim. Macalister by odvolal dohodu, vzal si zpátky svoje peníze a pak by se nám začal mstít. Zůstalo by mi ještě míň, než s čím jsem začala.

Zašla jsem moc daleko a už jsem nemohla vycouvat.

Vítr kolem mě neklidně vířil. Hnal mě po cestičce a vedl mě k východu. Jako by věděl, že bych tu neměla zůstat.

Nebo… možná ne.

Setřela jsem si vodu z očí a zírala před sebe na ozdobnou urnu ze tří stran obklopenou živými ploty. Slepá ulička. V některých byly sochy, jinde urny. Tahle vypadala jako ty ostatní. I kdybych nebyla dezorientovaná, netušila bych, kde jsem.

Na chviličku všechno ozářilo znepokojivé bílé světlo blesku. Dunivé hřmění jako by rozzlobilo vítr. Živé ploty kolem mě ožily a vlnily se. Nesouhlasně kolem mě mávaly větvemi a hrozily blbce Northcottové, která se málem zamilovala do prince lží.

Spěchala jsem po cestě tak rychle, jak jsem jen mohla. Těžký, chladný déšť mi promáčel šaty a ty ztěžkly. Myslela jsem, že míříím

správným směrem, ale pak jsem zahnula za roh a ocitla se ve středu bludiště. Lilo tak strašně moc, že jsem ani nepoznala, jestli je patrová fontána zapnutá, nebo se všechna ta voda v ní lila z nebe.

Sevřela jsem rty, aby se mi netřásl spodní ret. Dosáhla jsem svého cíle, zabloudila jsem, ale nečekala jsem, že se budu cítit tak vyděšená a sama. Zvedla jsem pohled k obloze a rychle zamrkala do přívalu deště. Z temných mraků vyrazil další blesk a já sebou trhla. Odhrnula jsem si z tváře promáčený pramen vlasů a zadívala se na fontánu.

Před týdnem si právě tady Royce klekl a požádal mě o ruku. Řekl mi, že zasvěcení je jen začátek, a naznačil, že to nejhorší má teprve přijít. Já ale nečekala, že ta první rána přijde tak brzy.

Ani že mi ji zasadí on.

Otočila jsem se k místu, kde se živé ploty rozestupovaly, a rozhodla se vrátit se stejnou cestou, kterou jsem přišla. V přední části bludiště jsem se vyznala aspoň o maličko líp.

Bouřka mi připomínala Royceův pohled. Neustávala, bez ohledu na to, jak mi byla nepříjemná. Možná mi zamotal hlavu, ale když jsem stála před tou stejnou zatracenou urnou ve slepé uličce, vztekle jsem vydechla. Věděla jsem, že se točím v kruhu. Část kořene živého plotu se stáčela přes okraj podstavce.

Jsem chytrá a tohle bludiště není tak složité. Proč se v něm nedokážu zorientovat?

Třásla se mi ramena a mravenčila mi páteř. Byla mi příšerná zima, ale tohle chvění bylo… *jiné*. Otočila jsem se a dech se mi zarazil v hrdle.

Připadalo mi, že se tu Royce zjevil jako duch. Nad jeho hlavou se vznášel velký černý deštník, který ho chránil před nejhorším deštěm. Na bílé košili neměl ani jeden mokrý flíček. Liják mu promáčel jenom lem modrých oblekových kalhot. Svoje drahé

boty si nejspíš úplně zničil, ale na druhou stranu měl víc než dost peněz na nové, že? Byl nechutně bohatý už předtím, než se svým otcem uzavřel dohodu, a dneska večer si do portfolia připsal částku se sedmi nulami.

Při pohledu na něj se mi rozbušilo srdce a netušila jsem, jestli to bylo vztekem nebo úlevou. Blesk křižoval oblohu jako obří záblesky fotoaparátu. Podívala jsem se na dlouhou, štíhlou kovovou tyč deštníku v Royceově ruce. Chtěl snad, aby ho zasáhl blesk? Nebo si myslí, že mu otcův hněv nemůže ublížit?

Stáli jsme naproti sobě a prostě jen zírali, jak se kolem nás žení všichni čerti. Bože, ty jeho oči. Stín deštníku jejich intenzitu nijak nezmenšil.

Už jsem to nemohla vydržet.

„Hráblo ti?“ Musela jsem zvýšit hlas, abych překřičela ten šílený liják. „Proč lezeš ven s kusem kovu v ruce?“

Místo odpovědi naklonil otevřený deštník na stranu. Spadl, odrazil se od cestičky u Royceových nohou a já jsem ztěžka polkla, když mého snoubence začal pohlcovat déšť. Voda mu stékala po těle, promáčela mu tmavé vlasy a kaskádovitě stékala po košili. Po jeho *bílé* košili. Ta mu přilnula ke kůži a odhalila každou křivku a sval na jeho vypracovaném těle. Byl tak nehorázně dokonalý. Kdyby se jeho hrudník nezvedal a neklesal přerývaným dechem, mohla bych ho považovat za krásnou sochu.

Zíral na mě a neřekl ani slovo. Ale jeho oči… Ty zoufale křičely. Nedokázala jsem uhnout pohledem ani utéct a to mě zlomilo. Obvinění se ve mně nahromadilo a vybuchlo, připomínalo oheň. „Jak jsi to mohl udělat?“

Zvedl ramena a zhluboka se nadechl. „Nechtěl jsem.“

Zavrtěla jsem hlavou. Lhal. Nemohla jsem věřit ničemu, co řekl, i kdyby zněl nebo vypadal sebevíc přesvědčivě. Můj oheň

vyhasl a vzal s sebou všechnu moji sílu. „Jak jsi to mohl udělat?“ zopakovala jsem šeptem.

„Tebe nikdo nevlastní, Marist. Udělal blbost a koupil si ode mě něco, co mi nepatří.“ Neklidně přešlápl, jako by bylo těžké si to přiznat. „A protože jsem neviděl jinou možnost. Nemyslí mi to tak rychle jako tobě.“ Celé jeho tělo strnulo. „Jsi o dost chytřejší než já.“

„Nech toho,“ zasyčela jsem. „Jsme tady sami. Nelži mi.“

Tvář se mu pod pramínky vody zkřivila. „Já ti nelžu, do háje.“

„Tvůj otec mě varoval,“ vysoukala jsem ze sebe roztřeseně, slova se mi zařezávala do jazyka, „že mě při první příležitosti prodáš. A ty jsi to fakt udělal, ty vole. Přesně, jak řekl.“

„Já vím.“ Opatrně přistoupil o krok blíž ke mně. Nad jeho hlavou se rozzářil oslepující had z bílého světla, ale on ani nemrkl. Jako by si toho vůbec nevšiml. Soustředil se jen na mě. „Žádám tě, abys mi věřila. Potřebuju trochu víc času.“

V tom lijáku nepoznal, jestli brečím. Ani já sama jsem to nevěděla. „Ty něco potřebuješ?“ zeptala jsem se s bolestí v hlase. „Podle mě nejsi v pozici, kdy bys po mně mohl něco chtít. Zařídila jsem ti místo v radě. Dala jsem ti svoje panenství. Celej rok mýho života,“ vyčetla jsem mu agresivně a nepřátelsky. „Udělala jsem, co jsi chtěl, počkala jsem na tebe. Dala jsem ti všechno.“

Možná i svoje srdce, ale to jsem mu říct nechtěla. Snažila jsem se stát vzpřímeně a vzdorovat síle bouřky i jeho zničujícího pohledu.

„Končím,“ oznámila jsem mu. „Rozumíš? Nebudu čekat a už vůbec ne na někoho, kdo mi dojebal celej život.“ Nemyslela jsem tím jen zasvěcení. „Před šesti lety jsi řekl, že jsem nula, a pak už nebylo nic stejný.“

Udělal další krok mým směrem, takže jsem ho měla na dosah. Tvářil se zkroušeně, ale jen to hrál, stejně jako všechno ostatní.

Nebyl schopný lítosti, dokázal dělat jen to, co si předem dobře promyslel. Mezi živými ploty zaduněl hrom a já se zapřísáhla, že už jeho manipulaci nikdy nepodlehnu.

„Měla jsem plány, ale kvůli tobě mi ani jeden nevyjde," prohlásila jsem. Stáhla jsem ramena, zvedla bradu a s neochvějnou sebejistotou jsem vyslovila hrozbu. „Připrav se, Royci. Spolehni se, že ti tu laskavost oplatím."

Pootevřel pusu, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Že by právě spolkl omluvu? Přejel si rukou přes hlavu, uhladil si mokré vlasy a jeho pohled sklouzl k mé levé ruce. „Pořád ho nosíš."

Když mě požádal o ruku, řekl mi, že prsten na mé ruce pro něj bude znamení, že jsem pořád s ním. Že mu pořád důvěřuju bez ohledu na to, co řekne nebo udělá před ostatními lidmi.

„Jenom proto, že jsem si ho zapomněla sundat," odsekla jsem, ale napadlo mě, že nejspíš kecám.

„Můžeš si ho sundat teď." Nespouštěl ze mě oči. Snažil se mě vyprovokovat, ale jeho nejistý hlas ho prozradil. Nechtěl, abych to udělala.

Když mě dneska nechal se svým otcem v knihovně a beze slova odešel, zásnubní prsten mi začal připadat jako závaží. Ale měl pravdu, nesundala jsem si ho. Nejslabší část mého já mi to rozmluvila, ale teď jsem za to byla ráda. Můžu to využít ve svůj prospěch. Lhát a namluvit mu všechno, co chce slyšet, stejně jako to udělal on mně. Držela bych si svého nového nepřítele blízko u těla.

Pohrávala jsem si s prstýnkem a tvářila se, že si ho sundávám. „A když to neudělám?"

Nadechl se tak zhluboka, že se mu zvedl hrudník. „Pak bych ti řekl, že těch sto tisíc akcií má daleko větší cenu, než kolik stojí na volným trhu."

Odmlčela jsem se. „Proč?"

Musel být fantastický herec, protože jeho utrápený pohled působil hodně přesvědčivě. „To ti nemůžu říct."

„Proč ne?" Znovu mě přinutil překonat dosavadní maximální level frustrace. Nikdy nebyl moc sdílný a nesvěřil se mi se svým velkým plánem, ale očividně šlo o moc mezi ním a jeho otcem. Royce chce řídit HBHC – to mi řekl.

Plánoval převrat v zasedací místnosti? Ale ne, na to byl moc chytrý. Macalister by si nikdy nedovolil být zranitelný, a i kdyby k tomu náhodou došlo, nevzdal by se bez tvrdého boje. Bránil by se zuby nehty. A členové rady nikdy proti svému předsedovi nehlasovali – to bylo nepředstavitelné. Vždycky k němu byli loajální, to on je na jejich místa dosadil.

Takže pokusit se jít jakýmkoli způsobem proti němu by byla kariérní sebevražda.

„Nemůžeš mu říct," řekl Royce, „co nevíš." Z dlouhých řas mu odkapávala voda a stékala přes křivky lícních kostí. „Takhle je to lepší."

„Aha, chápu." Můj hlas byl nasáklý hořkostí. „Ty mi nevěříš, ale já mám věřit tobě."

„Tak to není, Marist. Já nevěřím *jemu*." Déšť a chlad pod jeho nemilosrdným pohledem ustupovaly a pak jsem je přestala vnímat úplně. „Kdyby měl podezření, že něco víš, nepřestal by, dokud by to z tebe nevytáhl. Jediný, co mu jde líp než vyjednávání, je mámit z lidí tajemství."

Zablesklo se tak silně, že jsem sebou cukla, a Royce toho využil a přistoupil ke mně. Položil mi ruku na rameno, opatrně mě objal a přitiskl si mě k hrudi. Mokrý límec jeho košile se mi přilepil na tvář, na zátylku jsem cítila jeho dlaň. Mohlo to působit jako milé gesto, ale mělo svůj účel. Přitiskl mi rty k uchu, abych ho přes burácení hromu slyšela.

„Promiň mi to. Musel jsem." Jeho slova se do mě vsákla rychleji než dešťová voda a byla stejně nečekaná jako tahle bouřlivá spoušť. „Ale přísahám, že nedovolím, aby se ti něco stalo."

Můj hlas zněl přesně tak krutě, jak jsem chtěla. „Jako při tom zasvěcení?"

Zkoprněl, jeho paže ovinuté kolem mě se proměnily v mramor. Na tohle nemohl nic říct, neměl jak obhájit, co ten večer dopustil. Nezazlívala jsem mu, k čemu v té jídelně došlo. Věděla jsem, co se má stát. Nejen, že jsem s tím souhlasila, taky jsem to podepsala.

Ale on mě nechránil. To já jsem nás zachránila před nejhorším.

Kdybych to neudělala, šel by do toho i tak? Stál by tam a vydržel ty dvě minuty se mnou na stole pod otcovým dohledem?

Nikdy bych se na to Royce nezeptala, protože už tu příšernou odpověď znám.

To on mě přece prodal svému otci, chtěl vyhrát za každou cenu.

Royceovy ztuhlé paže pozvolna povolily, jako by se z něj odlupovaly vrstvy. Jeho paže připomínaly těžká lana, ale měla jsem dost prostoru, abych se od něj mohla odtáhnout a podívat se mu do tváře. Oči měl zastřené vinou a studem. „Slibuju," zašeptal, „že už nikdy nedovolím, aby se ti *znovu* něco stalo."

Jako by tomu vážně věřil.

Rozhodla jsem se lhát stejně uvěřitelně jako právě teď on, možná ještě líp.

Pátravým pohledem zkoumal můj obličej a skeptický výraz. „Ty mi nevěříš." Neptal se, konstatoval.

„Dal jsi mi důvod ti věřit?"

Zamračil se. „Když jsme byli sami, tak jsem ti nikdy nelhal."

Dělá si ze mě prdel? „Aha, vážně? Řekni mi, proč je těch sto tisíc akcií důležitějších než já."

V očích se mu zablesklo podráždění. „Teď zrovna nemůžu, ale nejsou důležitější než –“

„Lhal jsi, když jsi řekl svýmu otci, že mezi náma jde jenom o sex?“

Podráždění nahradila úleva. „Ano.“

Rozhodla jsem se toho využít. „Tak o co teda jde?“

V jeho očích vyšlehly plameny, cítila jsem jejich žár i přes chladný déšť. „O víc.“

„O co víc?“ naléhala jsem.

Neotálel, nezaváhal. Jeho ruce mi sklouzly po zádech, abych mu neutekla, a sklonil se. Když promluvil, naše rty se dotýkaly. „O víc. Mnohem víc.“

„Ne,“ varovala jsem ho, i když se moje zrádné srdce z těch lehoučkých polibků rozplývalo. Nemá právo mě líbat, a tak jsem se pokusila odtáhnout. „Vyměnil jsi mě. Už nejsem tvoje.“

Čelisti se mu sevřely a výraz ztvrdl. „Patříš ke mně. Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem tě před lety uviděl rozesmátou v té hospodě. Vždycky budeš moje, Marist.“ Zajel mi rukou do mokrých vlasů a přitáhl si mě ke rtům. „I když tomu třeba nechceš věřit.“

A pak narazil ústy do mých rtů a já už se nedokázala bránit.

Jeho polibek pálil. Když mi vklouzl jazykem do úst, cítila jsem jeho žár až v kostech, tála jsem mu v náruči. Jeho nejlepší lži nepotřebovaly slova. Byla jsem vděčná za hlučné dešťové kapky, které bubnovaly do listí a oblázkové cestičky, protože přehlušily zvuk vzlyku, který mi bublal v krku.

Bylo to ohromující, nedalo se to vydržet.

Přerušila jsem polibek, zvedla ruku a vrazila mu tak hlasitou facku, že byla slyšet i přes liják. Uhodila jsem ho tak silně, že ode mě nárazem odvrátil tvář a dlouho se díval jinam, nejspíš přemýšlel o tom, co se právě stalo.